

Arrest

nr. 326 474 van 12 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2015 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 176 831 van 25 oktober 2016 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 28 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 9 november 2023 wordt verzoeker aangetroffen tijdens een politiecontrole voor zwartwerk. Diezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Zaventem op 09.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B. (...) M. (...)

voornaam: C. (...)

geboortedatum: (...) 1975

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene werd betrapt op feiten van zwartwerk in een horecazaak. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. Het PV inzake zwartwerk zal later worden opgesteld door de RSZ Vlaams-Brabant.

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 21.10.2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op 27.06.2016 negatief werd afgesloten door het CGVS. Er werd aan betrokkene op 30.06.2016 een bijlage 13quinquies (bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming) betekend. Op 13.07.2016 diende betrokkene een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Bij arrest nr. 176 831 dd. 25.10.2016 werd dit beroep verworpen door de RvV. Betrokkene zijn bijlage 13quinquies werd verlengd en betrokkene diende uiterlijk tegen 27.11.2016 het land te verlaten.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn land omwille van politieke problemen. Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV en CGVS oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 S3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene na de betekening van zijn bevel om het grondgebied te verlaten dat hij verder nog zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.11.2016 dat hem betekend werd op 22.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen? om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene na de betekening van zijn bevel om het grondgebied te verlaten dat hij verder nog zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.11.2016 dat hem betekend werd op 22.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 21.10.2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Eveneens op 9 november 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Zaventem op 09.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B. (...) M. (...)

voornaam: C. (...)

geboortedatum: (...) 1975

geboorteplaats: (...) nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied().

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.11.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, S1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.11.2016 dat hem betekend werd op 22.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene werd betrapt op feiten van zwartwerk in een horecazaak. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. Het PV inzake zwartwerk zal later worden opgesteld door de RSZ Vlaams-Brabant. Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn land omwille van politieke problemen. Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV en CGVS oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Waar verzoeker blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p 737*). Met andere woorden moet het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de bestreden beslissing is opgesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen, overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden opgesteld in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Aan het verzoek om het Frans als proceduretaal te hanteren, kan geen gevolg worden gegeven.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing onder meer een maatregel van vrijheidsberoving inhoudt, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Voor de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13^{septies} vervat zit, dient te worden opgemerkt dat met toepassing van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering tot schorsing en nietigverklaring is dan ook onontvankelijk voor zover zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding vervat in de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7; 62; 74/11; 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht en van de artikelen 3 en 13 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Attendu que la partie requérante conteste la pertinence des motifs invoqués dans les décisions attaquées et expose que les décisions entreprises violent les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu'en fait.

Qu'en effet, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, la Loi de 1980) et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que selon la Cour de cassation, par motivation adéquate de l'acte administratif, il y a lieu d'entendre, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (Cass., 5 février 2000, Bull. cass., 2000, P.285).

Que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et mouvoir en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts no 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui • servent de fondement à la décision concernée.

Que «le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adopté. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui paraît manifestement erroné » (C.E., n053.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n086, pp 574 et s.; C.E., n058.074, 8 février 1996, RDE 1996, 11087, p. 72 ; C.E. 57.53116 janvier 1996 RDE n088, pp. 242-243).

Qu'en l'occurrence, la motivation des décisions attaquées révèle que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate en ce qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation de la partie requérante.

Qu'en l'occurrence, la motivation de la• décision attaquée révèle que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate en ce qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation de la partie requérante.

Qu'en effet, la partie adverse considère qu'un ordre de quitter le territoire sans délai doit être délivré au requérant en raison de :

- 1. Sa situation de séjour irrégulière*
- 2. Son comportement pouvant compromettre l'ordre public (travail au noir en HoReCa)*
- 3. Parce qu'il existe un risque de fuite dans le chef de l'intéressé parce qu'il n'a pas obtempéré une précédente mesure d'éloignement et qu'il n'a pas essayé de régulariser son séjour de la manière légalement prévue.*

Qu'or :

- 1. Le motif du séjour illégal ne peut constituer à lui seul une motivation légale.*
- 2. En ce qui concerne le travail au noir que l'Office des Etrangers considère comme comportement pouvant compromettre l'ordre public le fait qu'il figurerait au dossier la copie du PV dressé par le RSZ Vlaams-Brabant transmis par cette police à l'Office des Etrangers. Que les principes de la présomption d'innocence et du respect des droits de la défense interdisent que du seul rapport d'un contrôleur d'un étranger, il puisse être déduit le risque de trouble à l'ordre public justifiant la détention du requérant qui en raison de l'illégalité de sa présence en Belgique et de sa personnalité risquerait de se soustraire à la justice. Qu'il y a lieu de considérer que cette seconde motivation ne repose que sur une présomption illégale. De plus, comme expliqué ci-haut, le requérant conteste avoir travaillé au noir.*
- 3. Le requérant affirme qu'il n'existe dans son chef aucun risque fuite. parce que sa présence du requérant sur le territoire s'explique, notamment, l'existence d'une vie privée constituée en Belgique depuis de nombreuses années et par l'absolue nécessité de poursuivre son traitement contre l'hépatite B dont il souffre depuis 2020 et pour lequel il est pris en charge par le CPAS de 1000 Bruxelles dans le cadre de l'aide médicale urgente.*

Concernant la précédente et unique décision à laquelle il n'a pas obtempéré, elle été prise consécutivement à sa procédure d'asile et lui a été notifiée en principe dans le centre pour demandeurs d'asile d'Arlon qu'il avait entretemps quitté.

En outre, l'administration a injustement jugé nécessaire la notification simultanée d'une interdiction d'entre au requérant.

A cet égard, l'article 1er, 80 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « pour l'application de la présente loi, il faut entendre par interdiction d'entrée : la décision interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des Etats membres pendant une durée déterminée, qui peut accompagner une décision d'éloignement ».

L'article 77/11 S 1er de la loi précitée, « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : [...] lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée ; [...] ».

En outre le § 2 de la disposition précitée dispose que «Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires ».

En l'espèce, considérant la situation du requérant, cette mesure d'interdiction d'entrée de 2 ans est injustifiée et disproportionnée.

Il est difficile pour le requérant de comprendre la raison d'être de cette interdiction d'entrée.

En effet, la partie adverse n'est pas sans savoir qu'une personne sanctionnée par une interdiction d'entrée devra nécessairement en attendre l'expiration, la levée ou la suspension pour pouvoir à nouveau demander le séjour sur le territoire et ce, quelle que soit sa situation familiale, économique ou sociale.

Ainsi, une fois la mesure d'éloignement exécutée, il sera manifestement impossible, pendant 2 ans, pour le requérant d'entreprendre avec succès des démarches en se conformant aux dispositions légales sur le territoire, en vue d'obtenir les autorisations nécessaires à un séjour légal en Belgique.

Eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant suivi de son interdiction d'entrée entraînera assurément la violation de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, dès lors qu'il perdrait le bénéfice de tous les efforts consentis dans le cadre de son intégration en Belgique, et ce pendant 2 ans.

2.

Attendu que le requérant invoque la violation de son droit à être entendu.

Que selon la Cour de Justice de l'Union européenne « le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général de l'Union européenne ».

Que même si le droit d'être entendu n'est pas visé par l'article 62 de la loi de 1980 le requérant peut s'en prévaloir en tant que principe général de droit ainsi que le relève les travaux préparatoires de cette disposition.

Qu'en l'espèce, le requérant n'a pas eu la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption l'acte attaqué, lequel affecte manifestement de manière défavorable ses intérêts.

Qu'en effet, il n'a pas eu l'occasion de faire valoir ses observations et ses moyens de défense au poste de police à la suite de son arrestation, n'ayant jamais été valablement entendu par les policiers préalablement à son transfert au centre fermé de Vottem.

Alors que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ». (CJUE arrêt no 193 641 du 13 octobre 2017).

Que Votre Conseil a également rappelé « que dans l'arrêt « M.G et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « I selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...] Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il l'estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifique de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »(CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40. » (CJUE arrêt no 193 641 du 13 octobre 2017).

Que selon le Conseil d'Etat, « Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, 9 1er, alinéa 3; de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requiert seulement que le requérant puisse faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit. » (C.E. no 233.512 du 19 janvier 2016).

Qu'en l'espèce, il ne ressort nullement des décisions attaquées que la partie adverse a donné la possibilité au requérant de faire connaître son point de vue avant l'adoption des actes attaqués qui constituent des décisions prises unilatéralement par la partie adverse.

Que partant, le requérant est parfaitement en droit d'invoquer la violation de son droit à être entendu sachant qu'il a été placé dans le centre fermé de Vottem le lendemain de son arrestation sans avoir la possibilité de faire valoir ses moyens de défense, tel que précisé ci-avant.

Qu'il déplore que, de son arrestation jusqu'à son transfert à Vottem, la seule question qui lui a été posée en Français est « quel est ton nom et ton âge ». Tout le reste du temps, tout s'est passé en Néerlandais alors que le requérant avait bien précisé qu'il ne comprenait pas le Néerlandais. C'est d'ailleurs pour cela qu'il a refusé de signer le Formulaire complété Néerlandais sans même qu'on lui demandé qu'il soit.

Que seule une cellule Traite des êtres humains composée de deux personnes francophones l'a interrogé son travail et son patron éventuel. A ce propos, il a indiqué n'avoir -aucun patron ; et que de temps à autre, il attend Place des Jeux de balles à 1000 Bruxelles (Rue Blaes) que des gens viennent lui proposer un travail.

Que s'il avait été valablement interrogé, il aurait précisé souffrir d'hépatite B et être en traitement à l'Hôpital Saint-Pierre.

Que d'ailleurs sa détention actuelle l'empêche de fournir les preuves de ses affirmations concernant son état de santé et la prise en charge par le CPAS de Bruxelles.

3.

Attendu que le requérant se trouve dans une situation personnelle telle qu'il ne pourrait être éloigné du territoire sans violation de l'article 3 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, ainsi libellé : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains et dégradants ».

Que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires le caractère absolu du droit ne pas subir des traitements et dégradants posé par l'article 3 qui ne ménage aucune exception.

Qu'en l'espèce, l'exécution des décisions entreprises comporte risque avéré de violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales à laquelle la Belgique est partie, dès lors que le requérant est ancien demandeur d'asile.

Qu'ainsi, le retour du requérant dans son pays d'origine - même pour aller requérir une autorisation auprès de la représentation diplomatique belge l'exposerait assurément à un risque réel pour sa vie dès lors qu'il souffre d'une maladie grave (hépatite B).

Que partant, eu égard à l'absence de vérification de l'existence d'un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour au Congo par la partie défenderesse, la mesure d'éloignement, ainsi que l'interdiction d'entrée y afférente, ne répondent pas aux exigences légales et doivent ainsi être annulées.

4.

Attendu que l'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

Qu'il appert de souligner que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires, notamment dans l'affaire Conka contre la Belgique, que l'article 13 de la Convention garantit l'existence en

droit interne d'un recours permettant de s'y prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils peuvent s'y trouver consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un grief défendable fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié.

Que d'une manière générale, la jurisprudence européenne exige que les recours internes à utiliser existent à un degré suffisant de certitude, en pratique comme en théorie (Vernillo, 20 février 1991, A.198, 527).

Que dans son opinion partiellement concordante et partiellement dissidente, Monsieur VELAERS, juge ad hoc dans l'affaire Conka contre la Belgique, note : " En tout état de cause cependant, il convient de rappeler que l'effectivité d'un recours ne dépend pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant, il suffit qu'il existe des chances réelles du succès".

Que partant,- la partie adverse viole l'article 13 de la CEDH en ce que, afin de satisfaire aux exigences de l'article 13 de la CEDH, le recours visé à l'article 39/2 de la loi du 15 décembre 1980 précitée doit, pour être effectif, être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, S 290 ; Cour EDH 8 juillet 1999, Cakici/Turquie, S 112).

Qu'il a été jugé que « Le droit de demander la suspension de l'exécution d'une décision administrative frappée de recours en attendant que la juridiction saisie statue au fond, fait partie des éléments garantissant l'effectivité de ce recours, dès lors que l'exécution de la décision attaquée, telle qu'une mesure d'éloignement du territoire (...) risque de produire des effets irréversibles et d'empêcher, en pratique, l'intéressé de plaider utilement sa cause ». (Tribunal civil de Bruxelles (référé), 8 octobre 1993, JMLB, 1994, pp278-282).

Qu'en d'autres termes, l'exécution de l'ordre de quitter le territoire violerait le droit de la défense ainsi que le principe d'effectivité expressément consacré par la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, spécialement à l'article 13 et par l'article 2,3° du Pacte fondamental relatifs aux droits civils et politiques.

Que selon la jurisprudence, « L'exécution précipitée de l'ordre d'expulsion, en dépit de l'exercice connu d'une voie de recours, sans même en attendre les suites, paraît constituer une voie de fait » (cf: Tribunal correctionnel de Namur (chambre du conseil), 26 mai 1993, JMLB, 1994, p.275).

Que l'exécution de l'ordre de quitter le territoire violerait manifestement l'article 39/2, 52 de la loi du 15 décembre 1980, en vertu duquel « cette décision est susceptible d'un recours en annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. Ce recours doit être introduit par requête dans les trente jours suivant la notification de la présente décision », alors que la décision litigieuse enjoint au requérant de quitter le territoire sans délai tout en la maintenant en détention en vue de sa reconduite à la frontière.

Que l'on peut raisonnablement en déduire que la présence du requérant sur le territoire est nécessaire pour assurer l'effectivité du susdit recours que la loi a prévu et qu'il a décidé d'introduire auprès d'une instance nationale pour faire valoir ses droits.

Que par conséquent, la partie adverse ne peut procéder à l'éloignement du requérant sans violer l'article 13 de la CEDH si tant est que dans un tel cas le recours prévu par la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers serait, quod non en l'espèce, manifestement illusoire, inadéquat voire inutile.

Qu'une telle mesure d'expulsion entrave inéluctablement de manière injustifiée l'exercice et l'effectivité du droit de la défense du requérant dans le cadre des recours contre la partie adverse pendant et à venir."

4.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde

schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissingen zijn zowel in feite als in rechte gemotiveerd. In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en 13° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum; omdat hij werd betrapt op feiten van zwartwerk in een horecazaak zonder dat hij in het bezit is van een arbeidskaart of een single permit; en omdat hij in 2015 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat negatief werd afgesloten bij arrest nr. 176 831 van de Raad. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn illegaal verblijf op zich het enige motief is van de bestreden beslissingen. Daarnaast motiveert verweerder eveneens, met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet waarom er *in casu* geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verweerder zet concreet uiteen waarom hij van oordeel is dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat. In de tweede bestreden beslissing motiveert verweerder, met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd omdat er enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en verzoeker anderzijds een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verweerder heeft, met toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek moet worden toegestaan omdat er in zijn hoofde een risico op onderduiken bestaat. Deze bepaling luidt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. [...]

§3. *Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;”

Verzoeker betwist in de eerste plaats dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming van 17 november 2016 hem nooit werd betekend. Hij stelt dat deze verwijderingsmaatregel werd genomen nadat zijn asielprocedure negatief werd afgesloten. De bijlage 13^{quinqies} werd volgens verzoeker verstuurd aan het opvangcentrum in Aarlen, hetgeen hij op dat moment reeds verlaten had.

In de eerste bestreden beslissing wordt, met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verweerder motiveert het risico op onderduiken onder meer als volgt:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.11.2016 dat hem betekend werd op 22.11.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

In het administratief dossier bevindt zich een formulier betreffende de woonstkeuze van verzoeker van 18 februari 2016 waarbij hij woonplaats kiest in het centrum van het Rode Kruis in Stockem. Deze woonplaatskeuze wordt niet betwist. Op 28 juni 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming en op 17 november 2016 neemt hij een beslissing tot verlenging van deze verwijderingsmaatregel. Blijkens het administratief dossier werd deze beslissing van 17 november 2016 op 21 november 2016 aangetekend verstuurd aan het centrum van het Rode Kruis in Stockem. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker aan verweerder heeft gemeld dat hij het centrum van het Rode Kruis op dat moment reeds had verlaten. Er bevindt zich geen geldige wijziging van de woonplaatskeuze in het administratief dossier. Aldus wordt de beslissing tot verlenging van de verwijderingsmaatregel geacht geldig ter kennis te zijn gebracht van verzoeker. Minstens toont verzoeker niet met enig concreet bewijs aan dat hij deze beslissing niet heeft ontvangen. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de verwijderingsmaatregel hem niet ter kennis werd gebracht en er bijgevolg dus ook geen risico op onderduiken zou bestaan omdat hij deze beslissing niet heeft uitgevoerd.

Daarnaast betwist verzoeker eveneens het motief met betrekking tot het zwartwerk waarop hij op heterdaad werd betrapt. In de eerste bestreden beslissing wordt, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Verweerder stelt het volgende vast: *“Betrokkene werd betrapt op feiten van zwartwerk in een horecazaak. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. Het PV inzake zwartwerk zal later worden opgesteld door de RSZ Vlaams-Brabant”*. Deze motivering stemt overeen met de informatie vervat in het *“administratief rapport: illegaal verblijf”* dat de bevoegde politiediensten op 9 november 2023 hebben opgesteld en zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker beroept zich op het vermoeden van onschuld en meent dat verweerder zich niet op deze vaststellingen mag baseren om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen.

De Raad merkt echter op dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de door de politiediensten gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, hetgeen op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing luidde als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoeker meent dat een inreisverbod van twee jaar, gelet op de specifieke omstandigheden van zijn geval, disproportioneel is. Hij bekritiseert dat de tweede bestreden beslissing het voor hem gedurende twee jaar onmogelijk zal maken om zich in de regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving en hij geen stappen zal kunnen ondernemen om een verblijfsrecht in België te verkrijgen. Alle inspanningen die hij in het kader van zijn integratie heeft verricht, zullen teniet gaan. Verzoeker voert dan ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In casu motiveert verweerder dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven; gelet op de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen; en aangezien verzoeker werd betrapt op feiten van zwartwerk in een horecazaak. Verzoeker heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Deze motieven komen de Raad niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor. De bewering dat verzoeker gedurende twee jaar niet in de mogelijkheid zal zijn om een verblijfsrecht in België te bekomen, betekent niet op automatische wijze dat het inreisverbod daadwerkelijk disproportioneel is. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat hij geen opheffing of opschorting van het inreisverbod zou kunnen vragen met het oog op het bewerkstelligen van een verblijfsrecht in België.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt in wezen enkel gewag van een integratie in België. Hij beroept zich aldus, weliswaar in zeer algemene termen, op een privéleven in België. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat verzoeker op geen enkele wijze meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Hij zet niet uiteen waaruit zijn privéleven

concreet zou bestaan of legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat hij over een beschermenswaardig privéleven in België beschikt. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer worden gevolgd waar hij aanvoert dat er geen risico op onderduiken in zijn hoofd zou bestaan gezien hij in België wil blijven om zijn privéleven verder te ontwikkelen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Vervolgens voert verzoeker een schending van het hoorrecht aan. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker voert aan dat hij niet in de mogelijkheid was zijn standpunt toe te lichten aan de politiediensten volgend op zijn arrestatie. Verzoeker beweert nooit op ernstige wijze verhoord te zijn geweest door de politiediensten. Er werd hem enkel in het Frans naar zijn naam en leeftijd gevraagd. De rest van het verhoor verliep volgens verzoeker in het Nederlands, terwijl hij deze taal niet machtig is. Daarnaast stelt verzoeker wel dat hij in de Franse taal werd verhoord aangaande het zwartwerk en zijn 'eventuele' werkgever.

De Raad kan enkel vaststellen dat er zich in het administratief dossier een "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" bevindt waaruit blijkt dat verzoeker op 9 november 2023 om 16u15 werd gehoord. De vragen staan op het formulier vermeld zowel in het Frans als in het Nederlands. Verzoeker werd niet bijgestaan door een tolk doch slaagde er wel in zijn verklaringen af te leggen in het Frans. Aldus moet worden besloten dat verzoeker in het Frans, en dus weldegelijk in een taal die hij machtig is, werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker toont niet met enig begin van bewijs aan dat hij op een onzorgvuldige wijze werd gehoord of enkel werd gehoord in een taal die hij niet spreekt. Daarenboven bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift zelf dat hij in de Franse taal werd gehoord omtrent de feiten van zwartwerk. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 3 van het EVRM, hetgeen luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*"

Verzoeker wijst erop dat hij een voormalige verzoeker om internationale bescherming is en dat hij lijdt aan een ernstige ziekte, namelijk hepatitis B. Volgens verzoeker werd er bij het nemen van de bestreden beslissingen onvoldoende onderzocht of hij bij terugkeer naar Congo al dan niet zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren

van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker lijkt ervan uit te gaan dat hij bij een terugkeer naar Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen louter omdat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. In de bestreden beslissingen motiveert verweerder daaromtrent als volgt: *“Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn land omwille van politieke problemen. Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV en CGVS oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt”*. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS), en navolgend ook de Raad, heeft geoordeeld dat de asielmotieven van verzoeker niet aannemelijk zijn en dat hij geen gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker toont niet aan waarom hij, in weerwil van het oordeel van de CGVS en de Raad, bij terugkeer naar Congo alsnog in een situatie terecht zal komen waarin hij wordt blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Verzoeker brengt geen elementen aan die toelaten af te wijken van het oordeel van de CGSV en de Raad. Wat de medische toestand van verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat hij effectief lijdt aan hepatitis B en hiervoor in België wordt behandeld. Aldus berust verzoekers betoog op een loutere bewering die geenszins wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Daarenboven wordt deze informatie slechts voor het eerst ter kennis gebracht van verweerder in het kader van de huidige procedure. Tijdens zijn gehoor op 9 november 2023 verklaarde verzoeker immers dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Congo. Dit stemt niet overeen met verzoekers bewering dat hij reeds sinds 2020 aan hepatitis B lijdt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn medische toestand het nemen van de bestreden beslissingen verhindert.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt: *“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”*

De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Verzoeker slaagt er niet in de schending van artikel 13 van het EVRM te koppelen aan een andere bepaling van het EVRM, vermits de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is. Een schending van artikel 13 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijfentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN